

TATÁR SÁNDOR

(Líraia)t(l)an vers a költészetről -nak és -nek

*Jön a költő, teli talicskával
– annyira púpozott a talicskája,
hogy nem is látja, legalábbis nem' tényleges
méretében, tőle a nagy kupacot –
jön, s megmászván a már odagyültet
vagy épp valahol félúton megállva,
odaborítja talicskáját az óriás' halomra.*

*Jön a költő, félig telt talicskával
(de nemritkán már segítőkkel, akik
az „iméntinél” kisebb tehernek nekifeszülnek),
tolja (tolják) fölfelé, majd elegánsan,
l,ámpaláz nélkül odaüríti()
talicskáját a nagy halomra.*

*Jön a költő, kishján üres talicskával,
heroldok dicshimnusz a lengi körül
drága terhét;
a dombra föl – mely ugyan nőtt azóta –
a talicska úgyszólván magától gördül, no lám,
s az elhivatott poeta kegyesen
borítja rá talicskája tartalmát
a közös irdatlanra.
Aztán név lesz ő is egy stremléken, és...**

.....

*Jön a költő, aprócska [tétova] s gyéren rakott
talicskával,
még útközben is elhány ezt-azt belőle,
amivel – most úgy rémlik neki – szégyent vallana,
jön, föl az óriásdombra (ha csúcsig nem is'),
s odaborítja zavart-reménykedően amit hozott,
a tekintélyt-parancsolón felmagasló sánkra.*

*Jön a költő; talicskája szinte színültig,
érezvén: jó munkát végzett, s a lejtő
nem áll ellen jobban izmainak, mint
amennyi a győzelem érzetéhez kell majd,*

* az utókor tiszteleg, pellengérez, felejt vagy
kufárkodik.

